

Arrest

**nr. 345 138 van 21 april 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HEUSEQUIN
Rietvoornstraat 46 / 501
8530 HARELBEKE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2026 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. HEUSEQUIN. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren in 1999.

Op 28 oktober 2022 en 9 november 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 4 september 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische Pashtu te zijn. U werd geboren in Pakistan, nadat uw ouders twintig jaar geleden Afghanistan ontvluchtten. Uw familie registreerde zich er als vluchteling en ook u beschikte er over een PoR-kaart (Proof of Registration). U keerde tijdens de schoolvakanties regelmatig terug richting Laghman (Afghanistan), maar verbleef verder altijd in Pakistan. U woonde in Pakistan samen met uw familie en naarmate u ouder werd begon u een oogje op één van uw tantes te krijgen. U raakte in die periode ook verslaafd aan porno en voelde de nood aan affectie. U dacht aan uw tante en kroop 's nachts vaak in haar bed om haar te betasten op intieme plekken terwijl u masturbeerde. U raakte haar ook aan met uw eigen geslachtsdeel. U begluurde in die periode ook uw oom en tante. U raakte verslaafd aan masturberen en had dit na verloop van tijd nodig om de slaap te kunnen vatten. U had geen controle meer over zichzelf wanneer u opgewonden raakte.

Op een nacht sliep u naast uw zus en omdat uw tante het één en ander in de gaten begon te krijgen, ging u bovenop uw zus liggen. U had meermaals seksueel contact met uw jongere zus en penetreerde haar ook tot u klaarkwam. Op een nacht werd u betrappt door uw ouders, maar zij wensten het stil te houden. U begon dan maar weer op de GSM te kijken naar porno, maar kroop uiteindelijk toch weer bij uw tante in bed. U werd andermaal betrappt, waarop de voltallige familie op de hoogte kwam van uw activiteiten. Uw vader vreesde dat uw oom u om het leven zou brengen en besloot dat het beter was om Afghanistan te verlaten. In 2015 verliet u Pakistan en reisde u via Nederland en Frankrijk richting België, waar u op 1 juli 2021 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. U vreesde bij terugkeer naar Afghanistan om het leven te worden gebracht door uw oom.

Ter staving van uw verzoek legde u kopieën neer van de PoR-kaarten van u en uw familie, een schooldocument en een foto.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, dat bepaalt: "De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten"

Personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of handelingen moeten eveneens van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten.

*Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt **uw betrokkenheid bij een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.***

*Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich gedurende de periode tussen 2012 en 2014 meermaals schuldig hebt gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid van uw tante, **alsook en in het bijzonder aan de herhaaldelijke verkrachting van uw minderjarige zus die op het moment van de feiten de leeftijd van 9 tot 12 jaar had.** Deze feiten worden door u niet betwist en u geeft expliciet aan dat u de waarheid vertelt (CGVS1, p. 8, 16; CGVS2, p. 2, 6 9-11, 13). U stelde meermaals uw tante te hebben betast op intieme plekken, terwijl u zichzelf bevredigde. Daarnaast zou u uw jongere zus meermaals seksueel hebben misbruikt en gepenetreerd met uw geslachtsdeel. U meende dat dit vaak zou zijn gebeurd en schatte zo'n vijf à tien keer uw zus te hebben verkracht (CGVS1, p. 8-11) (CGVS2, p. 6-11). Het CGVS acht deze verklaringen geloofwaardig aangezien u zoals eerder vermeld deze feiten niet betwist en bovendien ook nadat u werd ingelicht over de mogelijke gevolgen van deze feiten blijft vasthouden aan uw verklaringen (CGVS2, p. 13). Daarnaast geeft u ook aan waarom u deze feiten niet eerder vermeldde in uw opeenvolgende asielpcedures buiten België (CGVS1, p. 12, 16) en kan uit uw verklaringen bij de Dienst*

Vreemdelingenzaken (DVZ) worden geconcludeerd dat u de volledige waarheid pas uit de doeken wilde doen tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (DVZ Vragenlijst CGVS, punt 5).

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de **ernst** van een misdrijf wordt rekening gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Uit uw verklaringen blijkt zoals eerder gesteld dat u uw minderjarige zus herhaaldelijk heeft gepenetreerd met uw geslachtsdeel.

Volgens 417/11 van het Strafwetboek is verkrachting **elke gestelde daad die bestaat of mede bestaat uit een seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon of met behulp van een persoon die daar niet in toestemt.**

Verkrachting is een ernstig misdrijf dat op bijzonder gewelddadige wijze schade toebrengt aan de fysieke en psychologische integriteit van het slachtoffer. Het is een daad die onuitwisbare en blijvende sporen achterlaat.

Als seksuele agressie is verkrachting een diep traumatiserende vorm van geweld die **verwoestende gevolgen voor het leven van het slachtoffer** kan hebben. Fysiek kunnen slachtoffers verwondingen oplopen, seksueel overdraagbare aandoeningen krijgen of ongewenst zwanger raken. Op psychologisch vlak kan het opgelopen trauma leiden tot diepgaande stoornissen, waarvan de nawerkingen vele jaren kunnen aanhouden en die gespecialiseerde psychologische begeleiding vereisen.

De ernst van verkrachting wordt unaniem erkend in het strafrecht van veel landen, dat de daders van dergelijke handelingen streng straft. Het Belgische Strafwetboek (artikel 417/11 e.v.) voorziet in gevangenisstraffen van 10 tot 15 jaar in geval van verkrachting en in geval van verzwarende omstandigheden in gevangenisstraffen die kunnen oplopen tot 30 jaar.

Wat u betreft, dient te worden vastgesteld dat u de feiten pleegde op uw minderjarige zus die op het moment van de feiten de leeftijd van 14 jaar nog niet had bereikt.

De Belgische wetgever is uitdrukkelijk van oordeel dat een persoon onder de volle leeftijd van 14 jaar in geen enkel geval wordt geacht uit vrije wil te kunnen instemmen met seksuele betrekkingen (art. 417/6 SWB).

Indien de verkrachting gepleegd wordt ten nadele van een minderjarige die geen volle zestien jaar oud is, wordt deze bestraft met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar (art.417/16 SWB); ten nadele van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar met een gevangenisstraf van vijftien tot twintig jaar (art.417/17 SWB).

Verkrachting van een minderjarige door een bloedverwant of aanverwant in de rechte opgaande lijn, door een bloedverwant of aanverwant in de zijlijn tot de derde graad of ieder ander persoon die een soortgelijke positie heeft in het gezin van voornoemde personen, wordt bestraft met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar (art. 417/18 SWB).

Ook andere niet-consensuele seksuele handelingen, al dan niet ten nadele van minderjarigen worden bestraft met zware gevangenisstraffen (art. 417/7 e.v. SWB).

Zij volledigheidshalve nog opgemerkt dat volgens art.14/6 van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering bepaalde seksuele misdrijven die in het buitenland gepleegd werden, vervolgd kunnen worden in België, ongeacht de nationaliteit van de dader.

Deze wettelijke bepalingen en de zware straffen wijzen er opnieuw op dat de Belgische wetgever verkrachting of andere niet-consensuele seksuele handelingen, zeker indien zij gepleegd worden jegens minderjarigen, als een ernstig misdrijf beschouwt.

In paragraaf 40 van zijn "Background note on the application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees" van 4 september 2003 stelt de Hoge Commissaris van de

Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: "(...) Moord, **verkrachting**, brandstichting en gewapende overval zijn "ernstige" misdrijven. (...)"

Gelet op al deze elementen **komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de herhaaldelijke verkrachting van uw minderjarige zus, als ernstig misdrijf moet worden aangemerkt.**

In zaak C-63/24 (Galte) <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046>, wijst het Hof van Justitie van de Europese Unie erop dat niet kan worden uitgesloten dat "de beoordeling van de ernst van een strafbaar feit anders kan zijn op het tijdstip waarop het is gepleegd dan op het tijdstip waarop een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht". Om de ernst van het strafbare feit in kwestie te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder rekening moeten houden met het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en eventueel berouw. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

In dit geval is het Commissariaat-generaal, rekening houdend met de latere elementen van de door u gepleegde feiten, van mening dat de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing werd genomen.

Uit uw verklaringen en de elementen uit het administratief dossier blijkt dat u regelmatige en volgehouden seksuele betrekkingen met penetratie heeft gehad met uw zus die tijdens de feiten "elf, twaalf (ofzo). ... Of negen jaar" oud was (CGVS2, p. 10)

Zij hierbij opnieuw opgemerkt dat de Belgische wetgever uitdrukkelijk van oordeel is dat een persoon onder de volle leeftijd van 14 jaar in geen enkel geval wordt geacht uit vrije wil te kunnen instemmen met seksuele betrekkingen (art. 417/6 SWB).

Bij gebrek aan vrijwillige toestemming dienen deze seksuele betrekkingen met penetratie beschouwd te worden als verkrachting (art.417/11 SWB).

Verkrachting is door de aard zelf van het misdrijf – als ernstige inbreuk op de fysieke, seksuele en psychische integriteit van de persoon – te aanzien als een ernstig misdrijf. Hierbij dienen verschillende elementen te worden benadrukt die in casu de ernst van het misdrijf verder onderbouwen. Naast de zeer jonge leeftijd van uw zus op het moment, hebt u als oudere broer het vertrouwen dat uw zus in u had ernstig, langdurig en stelselmatig beschaamd. Gebruikmakend van de ongetwijfelde onwetendheid en onervarenheid van uw zus, alsmede van uw overwicht als oudere persoon, heeft u ernstig misbruik gemaakt van uw rol als oudere broer. Het misbruik vond veelal thuis plaats, terwijl zij zich juist daar veilig en geborgen had moeten kunnen voelen. Dat u er in een dergelijke context klaarblijkelijk geen probleem in zag om met haar seksuele betrekkingen te hebben, versterkt de vaststelling dat er sprake is van een ernstig misdrijf.

Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat de Belgische wetgever besloot dat het misdrijf dat u beging geen verjaringstermijn kent (art. 21bis voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering).

Een ernstig misdrijf moet voorts worden beschouwd als **niet-politiek** wanneer het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, wat hier onmiskenbaar het geval is. Er zij ook op gewezen dat de desbetreffende handelingen **buiten België werden gesteld, voordat u als vluchteling werd toegelaten**. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat de feiten zich hebben voorgedaan in Pakistan (CGVS2, p. 12).

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor dit misdrijf. U bevestigde immers meermaals zelf bovenstaande feiten te hebben gepleegd en stelde uitdrukkelijk uw zus te hebben verkracht (CGVS1, p. 16; CGVS2, p. 13).

Volgens het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties, **kunnen de uitsluitingsclausules vervat in artikel 1F in principe worden toegepast op minderjarigen maar alleen als zij de leeftijd hebben bereikt waarop zij strafrechtelijk aansprakelijk kunnen worden gesteld**. Bij het toepassen van deze uitsluitingsclausules op minderjarigen moet echter altijd met grote omzichtigheid worden gehandeld. Volgens artikel 40 van het Verdrag inzake de rechten van het kind van 1989 moeten landen ernaar streven een minimumleeftijd voor strafrechtelijke aansprakelijkheid vast te stellen. Als deze minimumleeftijd in het opvangland is vastgesteld, kan een kind dat jonger is dan de minimumleeftijd, door het desbetreffende land niet worden beschouwd als iemand die een strafbaar feit heeft gepleegd dat aanleiding kan geven tot uitsluiting. Voor kinderen die ouder zijn dan de minimumleeftijd (of wanneer er geen

minimumleeftijd is), **moet de maturiteit van het desbetreffende kind altijd worden beoordeeld om te bepalen of het kind de mentale capaciteiten bezat om verantwoordelijk te worden gehouden voor het desbetreffende misdrijf.** Hoe jonger het kind, hoe groter het vermoeden dat dit psychologische vermogen op dat moment niet bestond. Wanneer de mentale capaciteiten zijn vastgesteld, dient er tevens nauwgezet nagegaan te worden of er andere redenen zijn om geen criminele aansprakelijkheid te weerhouden (UNHCR Background Note on the Application of Exclusion Clauses 2003, §§ 91-92).

Bijgevolg dient te worden onderzocht of u, op het moment dat de daden werden gepleegd, (1) de leeftijd had bereikt om strafrechtelijk verantwoordelijk te worden gehouden en (2) of u, op dat ogenblik, de maturiteit en mentale capaciteiten bezat om verantwoordelijk te worden gehouden voor uw daden.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Belgische strafrecht in principe voorbehouden is aan meerderjarigen. Voor minderjarigen werd echter een uitzonderingsregeling ingevoerd: de Jeugdbeschermingswet van 8 april 1965 geeft de jeugdrechter de mogelijkheid zich onbevoegd te verklaren voor minderjarigen van 16 jaar en ouder en hen als volwassenen te berechten.

In het kader van de zesde staatshervorming werd de bevoegdheid voor de bestrijding van jeugdcriminaliteit overgedragen aan de gemeenschappen. In die context werd in Vlaanderen het decreet van 15 februari 2019 betreffende het jeugddelictierecht ingevoerd. Dit bepaalt dat een onweerlegbaar vermoeden van niet-verantwoordelijkheid geldt voor personen die op het ogenblik van de feiten de leeftijd van 12 jaar nog niet hebben bereikt (art. 4, §2). Bijgevolg is de Vlaamse wetgever van mening dat een minderjarige van 12 jaar of ouder verantwoordelijk kan worden gesteld voor de handelingen die hij heeft gepleegd. Een van de belangrijkste overtuigingen van de Vlaamse decreetgever bestond erin, "jongeren uitdrukkelijker te beschouwen en te benaderen als verantwoordelijke jonge mensen, eerder dan als handelingsonbekwame, onverantwoordelijke en te beschermen kinderen van hun ouders. We stellen daarbij de jongere verantwoordelijk voor zijn daden en de gevolgen ervan" (Memorie van toelichting bij het ontwerpdecreet - 1670 (2017-2018), nr. 1, p.3). Het decreet van de Franse Gemeenschap van 18 januari 2018 ("Décret portant le code de la prévention, de l'aide à la jeunesse et de la protection de la jeunesse") voorziet niet in een dergelijke minimumleeftijd.

Uit het voorgaande volgt dat u, hoewel u minderjarig was en slechts dertien tot vijftien jaar oud was toen u de daden pleegde, **de leeftijd had om strafrechtelijk aansprakelijk te kunnen worden gesteld voor uw daden door de (jeugd)rechter.**

Bijgevolg moet worden onderzocht of u, op het moment dat de feiten werden gepleegd, voldoende maturiteit en onderscheidingsvermogen had om ervoor verantwoordelijk te worden geacht.

Uit het voorgaande blijkt dat het loutere gegeven dat u op het moment van de weerhouden uitsluitbare handelingen nog niet de volle leeftijd van zestien jaar bereikt had, an sich niet voldoende is om te besluiten dat u niet verantwoordelijk gehouden kan worden voor uw handelen. Dit dient bijgevolg op individuele basis onderzocht worden. In lijn met de richtlijnen van het UNHCR, legt het CGVS grote voorzichtigheid aan de dag bij de beoordeling van de mogelijke toepassing van een uitsluitingsclausule. Dit geldt des te meer indien de verzoeker minderjarig was op het moment van de uitsluitbare feiten.

Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u steeds intentioneel en met kennis van de praktijken handelde. Zo verklaarde u reeds doelbewust overgegaan te zijn tot het betasten van uw tante, ofschoon u weldegelijk op de hoogte was dat zij daar niet mee zou instemmen (CGVS2, p. 7). U meende een soort spijtgevoel te herkennen na de daad, doch weerhield dit u niet om meermaals over te gaan tot dergelijke seksuele handelingen en daarna over te gaan tot de verkrachting van uw minderjarige zus. Ook wat betreft deze verkrachting van uw minderjarige zus, bevestigde u dat dit zonder haar toestemming gebeurde en verklaarde u andermaal goed te beseffen dat zulk gedrag niet getolereerd wordt. De verschoning die u hiervoor aanhaalt, al zou u onder invloed zijn geweest van uw eigen seksuele drang en deze sterker zou zijn geweest dan u zelf, overtuigt echter helemaal niet (infra). Nog daargelaten dit slechts een blote bewering is, was u bijzonder goed op de hoogte dat zulke handelingen bijzonder laakbaar zijn.

U meende ook uit een normaal gezin te komen, een goede opvoeding te hebben gekregen, altijd naar school te zijn geweest waarbij u volgens uw verklaringen en documenten een degelijke meertalige opleiding genoot en zelfs te zijn gewaarschuwd door uw oom voor de gevaren van seksuele driften. Dat u er dan alsnog voor zou kiezen om uw seksuele lusten bot te vieren op anderen, eerder dan ook door u gekende wegen te bewandelen, getuigt van een egoïstische ingesteldheid, een gebrekkig empathisch vermogen en

onderstreept de manifeste afwezigheid in uw hoofde van eerbied voor sociale en morele waarden alsook andermans fysieke en psychische integriteit in het bijzonder (CGVS1, p. 7; CGVS2, p. 7, 10, 11).

*U stelde destijds dertien of veertien jaar oud te zijn geweest en omschreef zichzelf als volwassen (CGVS1, p. 8) of "bijna volwassen" (CGVS2, p. 7). **Gelet op het voorgaande is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u op het ogenblik van de feiten voldoende maturiteit en verstandelijke vermogens had om verantwoordelijk te worden gehouden voor uw daden en dat u zich bewust was van de daden die u pleegde.** Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. **De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen.***

Waar u zou opmerken onder onweerstaanbare drang te hebben gehandeld, dient te worden opgemerkt dat u dit niet overtuigt (CGVS1, p. 16; CGVS2, p. 11).

De schuldontheffingsgrond onweerstaanbare drang valt in België voorlopig nog onder art. 71 SWB. Dit artikel stipuleert : "Er is geen misdrijf wanneer de beschuldigde of de beklagde op het tijdstip van de feiten leed aan een geestesstoornis die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden heeft tenietgedaan of wanneer hij gedwongen werd door een macht die hij niet heeft kunnen weerstaan".

Uit de elementen in uw administratief dossier kan geen geestesstoornis worden afgeleid. Bovendien dient herhaald dat u destijds reeds voldoende zelfstandig bleek en een zekere maturiteit vertoonde, u omschreef zichzelf immers als bijna volwassen (zie supra). U was op de hoogte van het foute karakter van uw handelingen (CGVS2, p. 11, 13).

Evenmin kan er in casu geconcludeerd worden dat u gedwongen werd door een macht die u niet kon weerstaan om uw eigen, erg jonge, minderjarige zus daadwerkelijk herhaaldelijk te penetreren en aldus te verkrachten. Blijkt immers dat u zowel voor als na deze feiten uw seksuele lust kon beteugelen door masturbatie middels pornografisch materiaal (zie supra).

Waar u tot slot verwijst naar de spijtgevoelens, dient opgemerkt dat deze spijt zich volgens uw verklaringen enkel uitte na de daad, doch dit u er klaarblijkelijk niet van weerhield om opnieuw dergelijke handelingen te stellen (CGVS1, p. 16; CGVS2, p. 11). Nergens uit uw verdere verklaringen blijkt enige spijt voor de schade die u hebt aangebracht aan derden, hetgeen wijst op een absoluut gebrek aan schuldinzicht.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 1F van de Vluchtelingenconventie.

Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. Deze staven hoogstens uw identiteit en die van uw gezin, hetgeen in casu niet wordt betwist.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig de artikelen 55/2, tweede lid, en 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Verzoekschrift

In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 55/2, eerste lid en 55/4, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat er in casu geen toepassing kan worden gemaakt van de uitsluitingsclausule. In eerste instantie hekelt verzoeker dat hij minderjarig was ten tijde van de feiten (namelijk 14 en 15 jaar) en een minderjarige jonger dan 16 jaar nooit een 'misdrijf' in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet kan plegen gezien hij nooit kan worden berecht door de strafrechter, maar enkel aangepaste maatregelen of sancties kunnen worden opgelegd en hij enkel jeugddelicten kan plegen. Verzoeker meent dat hij niet strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gesteld voor feiten gepleegd onder de leeftijd van 16 jaar en dat men onder deze leeftijd nooit de 'leeftijd des ondersheids' kan hebben. Vervolgens is verzoeker van oordeel dat het vereist is dat een misdrijf door een zware straf kan worden bestraft opdat er sprake zou zijn van een 'ernstig' misdrijf, en dit in casu niet mogelijk is gezien hij nooit strafrechtelijk vervolgd had kunnen worden voor de feiten dewelke hij als minderjarige heeft gepleegd in Afghanistan. Verder betwist verzoeker dat hij over voldoende maturiteit en capaciteit beschikte om strafrechtelijk bekwaam te worden geacht. Ten slotte meent verzoeker dat er, omwille van zijn leeftijd, de verstreken tijd sinds de feiten en zijn schuldinzicht, geen sprake is van een ernstig misdrijf dat aanleiding kan geven tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus. In dit verband wijst verzoeker op het feit dat hij (i) niet meer dezelfde persoon is als tien jaar geleden maar inmiddels een volwassen man is van 26 jaar oud met een ontwikkeld normbesef en controle over zijn impulsen en daden, (ii) nog steeds spijt heeft van zijn daden en schaamte draagt ten aanzien van zijn zus en tante, (iii) ondertussen sterk is geïntegreerd in België, gezien hij hier een job en een stabiele huisvesting heeft.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt geen stavingstukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Nota met opmerkingen en aanvullende nota's

3.1. Op 3 november 2025 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet, een nota met opmerkingen over waarin zij het gelijk van de bestreden beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift.

3.2. Op 8 april 2026 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin een analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico in geval van verwestering wordt geactualiseerd en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar weblink):

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus", december 2023;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban", 14 december 2023;
- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 2 februari 2024;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus", november 2024;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus" van januari 2026.

3.3. Op 13 april 2026 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een eerste aanvullende nota over waarin hij de behandeling van de zaak achter gesloten deuren vraagt en een aantal bewijzen van tewerkstelling en integratie in België neerlegt, met name drie aanbevelingsbrieven van zijn werkgever en collega's.

3.4. Ter terechtzitting, op 14 april 2026, legt verzoeker een tweede aanvullende nota neer waarin hij reageert op de aanvullende nota van de commissaris-generaal en refereert aan actuele informatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan.

4. Voorafgaand

4.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

5. Beoordeling

5.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, F (b) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag). Verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus omwille van het bestaan van ernstige redenen om te veronderstellen dat hij een ernstig (niet-politiek) misdrijf heeft begaan.

Overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag wordt een vreemdeling uitgesloten wanneer hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten. Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 12, lid 2, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn).

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 17, lid 1, sub b) van de Kwalificatierichtlijn.

In de artikelen 55/2 en 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt voorgeschreven dat de commissaris-generaal in geval van uitsluiting een advies moet verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing, dat het voorwerp uitmaakt van onderhavig arrest, heeft betrekking op de uitsluiting van een internationale beschermingsstatus. Het doel van de gronden voor uitsluiting van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus is erin gelegen om personen die aan de internationale beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven, welk stelsel op elkaar afgestemde regels inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus omvat alsmede maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke bescherming behoeft een passende status verleent (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 51).

De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet moeten, als uitzonderingsbepalingen, restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen slechts in uitzonderlijke situaties worden toegepast. Gelet op het uitzonderlijk karakter van deze uitsluitingsbepalingen en het algemeen rechtsbeginsel dat wie zich op een feit wenst te beroepen, er het bewijs van dient te leveren, rust de bewijslast uitsluitend op de commissaris-generaal. Om toepassing te kunnen maken van de uitsluitingsgronden voorzien in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet is voorts niet vereist dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld. Evenmin is vereist dat aan de strafrechtelijke bewijsstandaard, i.e. 'boven elke redelijke twijfel verheven', wordt voldaan. De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd vereist niettemin dat er 'ernstige redenen zijn om aan te nemen' dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdrijven of daden bedoeld in artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag alsook dat er 'ernstige redenen' aanwezig zijn om tot dezelfde conclusie te komen op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D. v. Duitsland*, punt 95; EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p. 55-57). De commissaris-generaal moet in dit kader dus voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen overleggen (UNHCR, "*Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*", 2003, § 35).

Nu er geen gemeenschappelijke definitie van de term 'misdrijf' en evenmin een gemeenschappelijke classificatie van strafbare feiten op internationaal of Europees niveau voorhanden is, stelt zich vooreerst de vraag wanneer er sprake is van een 'ernstig misdrijf' in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Het begrip 'misdrijf' verschilt per nationaal rechtssysteem, waarbij sommige systemen elke handeling die volgens het nationale strafrecht strafbaar is, kwalificeren als een 'misdrijf', terwijl andere een onderscheid maken tussen misdrijven en een of meer verschillende soorten strafbare feiten, ingedeeld naar ernst. Bij de beoordeling van een mogelijke uitsluiting vanwege het plegen van een ernstig (niet-politiek) misdrijf, moet worden gekeken naar het strafrecht van het asieland, waarbij in gedachten moet gehouden worden dat internationale normen de reikwijdte van deze uitsluitingsgrond bepalen. Een persoon kan enkel van internationale bescherming uitgesloten worden voor een gedraging die strafbaar is volgens het strafrecht van het land van asiel, in casu België.

De in casu door de commissaris-generaal weerhouden uitsluitbare handeling betreft verkrachting wat in België strafbaar wordt gesteld in artikel 417/11 e.v. van het Strafwetboek.

Het loutere feit dat voormelde gedraging strafbaar is in België is een noodzakelijke doch geen voldoende voorwaarde om ze te kunnen beschouwen als uitsluitbare handeling in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Hoewel nationale strafrechtelijke concepten nuttig kunnen zijn bij de toepassing van uitsluitingsbepalingen, met name om te begrijpen welke elementen een strafbaar feit tot een 'ernstig misdrijf' kunnen maken, verschilt het strafrecht immers fundamenteel van het asielrecht. Hoewel ze bepaalde parallellen vertonen en elkaar soms kunnen kruisen, zijn het twee afzonderlijke rechtsgebieden: ze hebben verschillende doelstellingen en een verschillende rechtsgrondslag (EASO, *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, hoofdstuk II, afdeling C en bijlage B), wat ook blijkt uit het *supra* aangestipte verschil in de bewijsstandaard.

Het 'ernstig (niet-politiek) misdrijf' bedoeld in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet dient aldus als een begrip 'sui generis' te worden beschouwd. Daar het niet verder gedefinieerd wordt in het Vluchtelingenverdrag noch in de Vreemdelingenwet, is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging en dient hij in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Kücükdeveci*, punt 48).

In dit opzicht oordeelde het Hof van Justitie, na de afwezigheid van een definitie van het begrip 'ernstig misdrijf' te hebben vastgesteld, als volgt: "*de uniforme toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen dat de bewoordingen van een Unierechtelijke bepaling die voor haar betekenis en reikwijdte niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform worden uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van die bepaling en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt*" (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, punt 36) (hierna: het arrest *Ahmed*). Hoewel dit arrest betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus kunnen de pertinente overwegingen ervan mutatis mutandis ook gelden voor de vluchtelingenstatus.

In het arrest *Ahmed* heeft het Hof van Justitie aanwijzingen gegeven om de ernst van een misdrijf te bepalen en heeft het geoordeeld dat "*de straf die volgens het strafrecht van de betrokken lidstaat op een misdrijf is*

gesteld, weliswaar bijzonder belangrijk is bij de beoordeling of er sprake is van een ernstig misdrijf, op grond waarvan er krachtens artikel 17, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95 kan worden overgegaan tot uitsluiting van de subsidiaire-beschermingsstatus, maar dat de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat slechts gebruik kan maken van de in die bepaling genoemde uitsluitingsgrond na met betrekking tot de individuele persoon de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten te hebben onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene, (...), onder de desbetreffende uitsluitingsgrond vallen.” (HvJ, C-369/17, punt 55).

Het Hof van Justitie verwijst vervolgens naar het EASO-rapport van januari 2016 getiteld “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*”, dat de aanbeveling bevat “dat de ernst van het misdrijf op grond waarvan een persoon kan worden uitgesloten van subsidiaire bescherming, wordt beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die is teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en het rekening houden met de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. (...)” (HvJ C-369/17, punt 56).

In navolging van het Hof van Justitie doet het UNHCR gelijkaardige aanbevelingen (zie UNHCR *Guidelines on International Protection No. 5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees* (HCR/GIP/03/05), 4 september 2003, par. 14; UNHCR *handboek met betrekking tot procedures en criteria voor de bepaling van de vluchtelingenstatus in de zin van het Verdrag van 1951 en het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 1967*, 1992, punten 155-157). Naar dit handboek wordt ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp van wet dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/2 in de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

Uit voorgaande blijkt dat het begrip ‘ernstig niet-politiek misdrijf’ een autonoom karakter heeft waardoor rekening wordt gehouden met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie om de verdere invulling van de verschillende criteria, zoals infra besproken, te bepalen. Daar is gebleken dat het ‘ernstig niet-politiek misdrijf’ een autonoom karakter heeft, komt het de Raad toe om, rekening houdend met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, de contouren ervan vast te stellen.

5.2. Ernstig misdrijf

5.2.1. Rekening houdend met hetgeen het Hof van Justitie in het arrest *Ahmed* heeft overwogen, kunnen de volgende niet-exhaustieve criteria worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf: de aard van de daad, de werkelijke schade, de toegepaste (straf)procedure om het misdrijf te vervolgen en te berechten, (de aard van) de voorziene straf en de vraag of de meeste rechtssystemen het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. Bovendien moet ook rekening worden gehouden met de specifieke feiten van de betrokken zaak.

De beoordeling van de ernst van een misdrijf vereist aldus een volledig onderzoek van de specifieke omstandigheden van het concrete geval. Een onderzoek op individuele basis dringt zich op teneinde een automatische toepassing van de uitsluitingsgronden te vermijden (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt 91 en 93).

Specifieke feiten kunnen betrekking hebben op (i) factoren die behoren tot de daad zelf, zoals de winstgevendheid van het misdrijf; (ii) factoren die betrekking hebben op de verzoeker zelf, zoals de officiële hoedanigheid waarin die het misdrijf gepleegd heeft, en (iii) factoren die betrekking hebben op de slachtoffers, zoals hun kwetsbaarheid (EASO, *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, p. 17-18).

5.2.2. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zich gedurende de periode tussen 2012 en 2014 meermaals schuldig heeft gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid van zijn tante, alsook en in het bijzonder aan de herhaaldelijke verkrachting van zijn minderjarige zus die op het moment van de feiten de leeftijd van 9 tot 12 jaar had (NPO CGVS1, p. 8, 16; NPO CGVS2, p. 2, 6 9-11, 13). Verzoeker stelde zijn tante meermaals te hebben betast op intieme plekken, terwijl hij zichzelf bevredigde. Daarnaast zou hij zijn jongere zus meermaals seksueel hebben misbruikt en gepenetreerd met zijn geslachtsdeel. Hij meende dat dit vaak zou zijn gebeurd en schatte zo’n vijf à tien keer zijn zus te hebben verkracht (NPO CGVS1, p. 8-11; NPO CGVS2, p. 6-11). Verzoekers verklaringen worden niet betwist.

In de bestreden beslissing wordt op pertinente gronden vastgesteld dat de herhaaldelijke verkrachting van zijn minderjarige zus als ernstig misdrijf dient te worden aangemerkt:

“Bij de beoordeling van de **ernst** van een misdrijf wordt rekening gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van

deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Uit uw verklaringen blijkt zoals eerder gesteld dat u uw minderjarige zus herhaaldelijk heeft gepenetreerd met uw geslachtsdeel.

Volgens 417/11 van het Strafwetboek is verkrachting **elke gestelde daad die bestaat of mede bestaat uit een seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon of met behulp van een persoon die daar niet in toestemt.**

Verkrachting is een ernstig misdrijf dat op bijzonder gewelddadige wijze schade toebrengt aan de fysieke en psychologische integriteit van het slachtoffer. Het is een daad die onuitwisbare en blijvende sporen achterlaat.

Als seksuele agressie is verkrachting een diep traumatiserende vorm van geweld die **verwoestende gevolgen voor het leven van het slachtoffer** kan hebben. Fysiek kunnen slachtoffers verwondingen oplopen, seksueel overdraagbare aandoeningen krijgen of ongewenst zwanger raken. Op psychologisch vlak kan het opgelopen trauma leiden tot diepgaande stoornissen, waarvan de nawerkingen vele jaren kunnen aanhouden en die gespecialiseerde psychologische begeleiding vereisen.

De ernst van verkrachting wordt unaniem erkend in het strafrecht van veel landen, dat de daders van dergelijke handelingen streng straft. Het Belgische Strafwetboek (artikel 417/11 e.v.) voorziet in gevangenisstraffen van 10 tot 15 jaar in geval van verkrachting en in geval van verzwarende omstandigheden in gevangenisstraffen die kunnen oplopen tot 30 jaar.

Wat u betreft, dient te worden vastgesteld dat u de feiten pleegde op uw minderjarige zus die op het moment van de feiten de leeftijd van 14 jaar nog niet had bereikt.

De Belgische wetgever is uitdrukkelijk van oordeel dat een persoon onder de volle leeftijd van 14 jaar in geen enkel geval wordt geacht uit vrije wil te kunnen instemmen met seksuele betrekkingen (art. 417/6 SWB).

Indien de verkrachting gepleegd wordt ten nadele van een minderjarige die geen volle zestien jaar oud is, wordt deze bestraft met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar (art.417/16 SWB); ten nadele van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar met een gevangenisstraf van vijftien tot twintig jaar (art.417/17 SWB).

Verkrachting van een minderjarige door een bloedverwant of aanverwant in de rechte opgaande lijn, door een bloedverwant of aanverwant in de zijlijn tot de derde graad of ieder ander persoon die een soortgelijke positie heeft in het gezin van voornoemde personen, wordt bestraft met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar (art. 417/18 SWB).

Ook andere niet-consensuele seksuele handelingen, al dan niet ten nadele van minderjarigen worden bestraft met zware gevangenisstraffen (art. 417/7 e.v. SWB).

Zij volledigheidshalve nog opgemerkt dat volgens art.14/6 van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering bepaalde seksuele misdrijven die in het buitenland gepleegd werden, vervolgd kunnen worden in België, ongeacht de nationaliteit van de dader.

Deze wettelijke bepalingen en de zware straffen wijzen er opnieuw op dat de Belgische wetgever verkrachting of andere niet-consensuele seksuele handelingen, zeker indien zij gepleegd worden jegens minderjarigen, als een ernstig misdrijf beschouwt.

In paragraaf 40 van zijn "Background note on the application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees" van 4 september 2003 stelt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: "(...) Moord, **verkrachting**, brandstichting en gewapende overval zijn "ernstige" misdrijven. (...) "

Gelet op al deze elementen **komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de herhaaldelijke verkrachting van uw minderjarige zus, als ernstig misdrijf moet worden aangemerkt.**

In zaak C-63/24 (Galte) <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046>, wijst het Hof van Justitie van de Europese Unie erop dat niet kan worden uitgesloten dat "de beoordeling van de ernst van een strafbaar feit anders kan zijn op het tijdstip waarop het is gepleegd dan op het tijdstip waarop een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht". Om de ernst van het strafbare feit in kwestie te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder rekening moeten houden met het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en eventueel berouw. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

In dit geval is het Commissariaat-generaal, rekening houdend met de latere elementen van de door u gepleegde feiten, van mening dat de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing werd genomen.

Uit uw verklaringen en de elementen uit het administratief dossier blijkt dat u regelmatige en volgehouden seksuele betrekkingen met penetratie heeft gehad met uw zus die tijdens de feiten "elf, twaalf (ofzo). ... Of negen jaar" oud was (CGVS2, p. 10)

Zij hierbij opnieuw opgemerkt dat de Belgische wetgever uitdrukkelijk van oordeel is dat een persoon onder de volle leeftijd van 14 jaar in geen enkel geval wordt geacht uit vrije wil te kunnen instemmen met seksuele betrekkingen (art. 417/6 SWB).

Bij gebrek aan vrijwillige toestemming dienen deze seksuele betrekkingen met penetratie beschouwd te worden als verkrachting (art.417/11 SWB).

Verkrachting is door de aard zelf van het misdrijf – als ernstige inbreuk op de fysieke, seksuele en psychische integriteit van de persoon – te aanzien als een ernstig misdrijf. Hierbij dienen verschillende elementen te worden benadrukt die in casu de ernst van het misdrijf verder onderbouwen. Naast de zeer jonge leeftijd van uw zus op het moment, hebt u als oudere broer het vertrouwen dat uw zus in u had ernstig, langdurig en stelselmatig beschaamd. Gebruikmakend van de ongetwijfelde onwetendheid en onervarenheid van uw zus, alsmede van uw overwicht als oudere persoon, heeft u ernstig misbruik gemaakt van uw rol als oudere broer. Het misbruik vond veelal thuis plaats, terwijl zij zich juist daar veilig en geborgen had moeten kunnen voelen. Dat u er in een dergelijke context klaarblijkelijk geen probleem in zag om met haar seksuele betrekkingen te hebben, versterkt de vaststelling dat er sprake is van een ernstig misdrijf.

Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat de Belgische wetgever besloot dat het misdrijf dat u beging geen verjaringstermijn kent (art. 21bis voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering).”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er rekening werd gehouden met de aard van de daad; de werkelijke schade; de toegepaste (straf)procedure om het misdrijf te vervolgen en te berechten; (de aard van) de voorziene straf; de vraag of de meeste rechtssystemen het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf.

Naast deze criteria, werd er tevens rekening gehouden met de specifieke feiten van de betrokken zaak, met name de leeftijd van 14 en 15 jaar van verzoeker bij het plegen van deze daden en de factoren die betrekking hebben op de slachtoffers, waaronder de specifieke kwetsbaarheid van verzoekers minderjarige zus omwille van haar uitzonderlijk jonge leeftijd en vertrouwensband die ze als jongere zus had met haar oudere broer.

Indien kan worden aangenomen dat de invulling van de term 'ernstig misdrijf' in de loop der tijd kan evolueren, zoals blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-63/24 (arrest *Galte*), doen de door verzoeker aangehaalde elementen echter geen afbreuk aan de toepassing van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Daarbij dient rekening te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het concrete geval, waarin verzoeker feiten heeft gepleegd die getuigen van een ernstig verstoord seksueel normbesef en een fundamenteel gebrek aan respect voor de seksuele integriteit van het slachtoffer die zeer jong was ten tijde van de feiten en tevens een familiale vertrouwensband had met verzoeker. Verzoeker streefde uitsluitend de bevrediging van zijn eigen fantasieën na, zonder op enig moment oog te hebben voor de traumatische impact van zijn daden op zijn slachtoffer.

5.2.3. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij spijt heeft van zijn daden en er vandaag een ander denkbeeld op nahoudt. Ook benadrukt hij de verstreken tijd sinds de feiten. De Raad merkt op dat verzoekers betoog dat zijn normbesef en controle over zijn impulsen en daden op heden zou zijn gewijzigd niet meer is dan een louter blote bewering die hij nalaat te staven. Verzoeker geeft evenmin aan dat zijn gedrag na het plegen van de feiten ervoor zou kunnen zorgen dat de ernst van de feiten niet meer vaststaat en hij niet langer kan worden uitgesloten. Verzoekers betoog ter terechtzitting dat hij sterk is geïntegreerd in de Belgische samenleving, gelet op zijn vaste job als pakketsorteerder en lijnverantwoordelijke bij DPD Belgium NV, zijn stabiele huisvesting op een privéadres, zijn vrijetijdsbesteding als vlogger en zijn goede kennis van de Nederlandse en Engelse taal, en de bij aanvullende nota neergelegde bewijzen van integratie, bieden geen afdoende tegenwicht aan het geheel van alle andere bevindingen, zoals hogerop besproken, waaruit terdege de ernst van de gepleegde feiten blijkt.

5.2.4. Gelet op hetgeen voorafgaat, meer bepaald op de straffen die in België van toepassing zijn op de gepleegde handeling, zijnde verkrachting, de aard van het misdrijf, de strafverzwarende omstandigheden en de aard en de ernst van de veroorzaakte schade, wordt geconcludeerd dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd, die eveneens op Europees en internationaal niveau veroordeeld wordt. Voormelde criteria zijn in casu afdoende determinerend om te oordelen dat er sprake is van een ernstig misdrijf dat, indien ook voldaan aan de overige voorwaarden omschreven in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, kan leiden tot de uitsluiting van de internationale beschermingsstatus.

5.3. De individuele verantwoordelijkheid

5.3.1. De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken (EASO, *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p. 98-119). Daartoe moet worden vastgesteld dat de verzoeker concreet is betrokken bij een ernstig misdrijf (actus reus; materieel element), hetzij als fysieke pleger, hetzij omdat hij heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan een ernstig misdrijf. Daarnaast moet blijken dat de verzoeker de criminele feiten intentioneel, bewust en met kennis heeft gepleegd (mens rea; moreel element).

De individuele verantwoordelijkheid moet dus zowel aan de hand van objectieve criteria (feitelijk gedrag) als aan de hand van subjectieve criteria (besef en opzet) worden vastgesteld (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, punt 96).

In geval van misdrijven gepleegd door minderjarigen kunnen de uitsluitingsclausules ook worden toegepast maar alleen als zij de leeftijd hebben bereikt waarop zij strafrechtelijk aansprakelijk kunnen worden gesteld. Bij het toepassen van deze uitsluitingsclausules op minderjarigen moet echter altijd met grote omzichtigheid worden gehandeld. Volgens artikel 40 van het Verdrag inzake de rechten van het kind van 1989 moeten landen ernaar streven een minimumleeftijd voor strafrechtelijke aansprakelijkheid vast te stellen. Als deze minimumleeftijd in het opvangland is vastgesteld, kan een kind dat jonger is dan de minimumleeftijd, door het desbetreffende land niet worden beschouwd als iemand die een strafbaar feit heeft gepleegd dat aanleiding kan geven tot uitsluiting. Voor kinderen die ouder zijn dan de minimumleeftijd (of wanneer er geen minimumleeftijd is), moet de maturiteit van het desbetreffende kind altijd worden beoordeeld om te bepalen of het kind de mentale capaciteiten bezat om verantwoordelijk te worden gehouden voor het desbetreffende misdrijf. Hoe jonger het kind, hoe groter het vermoeden dat dit psychologische vermogen op dat moment niet bestond. Wanneer de mentale capaciteiten zijn vastgesteld, dient er tevens nauwgezet nagegaan te worden of er andere redenen zijn om geen criminele aansprakelijkheid te weerhouden (UNHCR, *Background Note on the Application of Exclusion Clauses* 2003, §§ 91-92). Bijgevolg dient te worden onderzocht of verzoeker, op het moment dat hij de daden pleegde (1) de leeftijd had bereikt om strafrechtelijk verantwoordelijk te worden gehouden en (2) of hij, op dat ogenblik, de maturiteit en mentale capaciteiten bezat om verantwoordelijk te worden gehouden voor zijn daden.

5.3.2. In de bestreden beslissing wordt op pertinente gronden vastgesteld dat verzoeker, als minderjarige ten tijde van de gepleegde feiten, een individuele verantwoordelijkheid draagt voor het ernstig misdrijf van de herhaaldelijke verkrachting van zijn minderjarige zus:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Belgische strafrecht in principe voorbehouden is aan meerderjarigen. Voor minderjarigen werd echter een uitzonderingsregeling ingevoerd: de Jeugdbeschermingswet van 8 april 1965 geeft de jeugdrechter de mogelijkheid zich onbevoegd te verklaren voor minderjarigen van 16 jaar en ouder en hen als volwassenen te berechten.

In het kader van de zesde staatshervorming werd de bevoegdheid voor de bestrijding van jeugdcriminaliteit overgedragen aan de gemeenschappen. In die context werd in Vlaanderen het decreet van 15 februari 2019 betreffende het jeugddelictrecht ingevoerd. Dit bepaalt dat een onweerlegbaar vermoeden van niet-verantwoordelijkheid geldt voor personen die op het ogenblik van de feiten de leeftijd van 12 jaar nog niet hebben bereikt (art. 4, §2). Bijgevolg is de Vlaamse wetgever van mening dat een minderjarige van 12 jaar of ouder verantwoordelijk kan worden gesteld voor de handelingen die hij heeft gepleegd. Een van de belangrijkste overtuigingen van de Vlaamse decreetgever bestond erin, “jongeren uitdrukkelijker te beschouwen en te benaderen als verantwoordelijke jonge mensen, eerder dan als handelingsonbekwame, onverantwoordelijke en te beschermen kinderen van hun ouders. We stellen daarbij de jongere verantwoordelijk voor zijn daden en de gevolgen ervan” (Memorie van toelichting bij het ontwerpdecreet - 1670 (2017-2018), nr. 1, p.3). Het decreet van de Franse Gemeenschap van 18 januari 2018 (“Décret portant le code de la prévention, de l’aide à la jeunesse et de la protection de la jeunesse”) voorziet niet in een dergelijke minimumleeftijd.

Uit het voorgaande volgt dat u, hoewel u minderjarig was en slechts dertien tot vijftien jaar oud was toen u de daden pleegde, de leeftijd had om strafrechtelijk aansprakelijk te kunnen worden gesteld voor uw daden door de (jeugd)rechter.

Bijgevolg moet worden onderzocht of u, op het moment dat de feiten werden gepleegd, voldoende maturiteit en onderscheidingsvermogen had om ervoor verantwoordelijk te worden geacht.

Uit het voorgaande blijkt dat het loutere gegeven dat u op het moment van de weerhouden uitsluitbare handelingen nog niet de volle leeftijd van zestien jaar bereikt had, an sich niet voldoende is om te besluiten dat u niet verantwoordelijk gehouden kan worden voor uw handelen. Dit dient bijgevolg op individuele basis onderzocht worden. In lijn met de richtlijnen van het UNHCR, legt het CGVS grote voorzichtigheid aan de dag bij de beoordeling van de mogelijke toepassing van een uitsluitingsclausule. Dit geldt des te meer indien de verzoeker minderjarig was op het moment van de uitsluitbare feiten.

Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u steeds intentioneel en met kennis van de praktijken handelde. Zo verklaarde u reeds doelbewust overgegaan te zijn tot het betasten van uw tante, ofschoon u weldegelijk op de hoogte was dat zij daar niet mee zou instemmen (CGVS2, p. 7). U meende een soort spijtgevoel te herkennen na de daad, doch weerhield dit u niet om meermaals over te gaan tot dergelijke seksuele handelingen en daarna over te gaan tot de verkrachting van uw minderjarige zus. Ook wat betreft deze verkrachting van uw minderjarige zus, bevestigde u dat dit zonder haar toestemming gebeurde en verklaarde u andermaal goed te beseffen dat zulk gedrag niet getolereerd wordt. De verschoning die u hiervoor aanhaalt, al zou u onder invloed zijn geweest van uw eigen seksuele drang en deze sterker zou zijn geweest dan u zelf, overtuigt echter helemaal niet (infra). Nog daargelaten dit slechts een blote bewering is, was u bijzonder goed op de hoogte dat zulke handelingen bijzonder laakbaar zijn.

U meende ook uit een normaal gezin te komen, een goede opvoeding te hebben gekregen, altijd naar school te zijn geweest waarbij u volgens uw verklaringen en documenten een degelijke meertalige opleiding genoot en zelfs te zijn gewaarschuwd door uw oom voor de gevaren van seksuele driften. Dat u er dan alsnog voor zou kiezen om uw seksuele lusten bot te vieren op anderen, eerder dan ook door u gekende wegen te bewandelen, getuigt van een egoïstische ingesteldheid, een gebrekkig empathisch vermogen en onderstreept de manifeste afwezigheid in uw hoofde van eerbied voor sociale en morele waarden alsook andermans fysieke en psychische integriteit in het bijzonder (CGVS1, p. 7; CGVS2, p. 7, 10, 11).

*U stelde destijds dertien of veertien jaar oud te zijn geweest en omschreef zichzelf als volwassen (CGVS1, p. 8) of "bijna volwassen" (CGVS2, p. 7). **Gelet op het voorgaande is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u op het ogenblik van de feiten voldoende maturiteit en verstandelijke vermogens had om verantwoordelijk te worden gehouden voor uw daden en dat u zich bewust was van de daden die u pleegde.** Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. **De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen.***

Waar u zou opmerken onder onweerstaanbare drang te hebben gehandeld, dient te worden opgemerkt dat u dit niet overtuigt (CGVS1, p. 16; CGVS2, p. 11).

De schuldontheftingsgrond onweerstaanbare drang valt in België voorlopig nog onder art. 71 SWB. Dit artikel stipuleert : "Er is geen misdrijf wanneer de beschuldigde of de beklagde op het tijdstip van de feiten leed aan een geestesstoornis die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden heeft tenietgedaan of wanneer hij gedwongen werd door een macht die hij niet heeft kunnen weerstaan".

Uit de elementen in uw administratief dossier kan geen geestesstoornis worden afgeleid. Bovendien dient herhaald dat u destijds reeds voldoende zelfstandig bleek en een zekere maturiteit vertoonde, u omschreef zichzelf immers als bijna volwassen (zie supra). U was op de hoogte van het foute karakter van uw handelingen (CGVS2, p. 11, 13).

Evenmin kan er in casu geconcludeerd worden dat u gedwongen werd door een macht die u niet kon weerstaan om uw eigen, erg jonge, minderjarige zus daadwerkelijk herhaaldelijk te penetreren en aldus te verkrachten. Blijkt immers dat u zowel voor als na deze feiten uw seksuele lust kon beteugelen door masturbatie middels pornografisch materiaal (zie supra).

Waar u tot slot verwijst naar de spijtgevoelens, dient opgemerkt dat deze spijt zich volgens uw verklaringen enkel uitte na de daad, doch dit u er klaarblijkelijk niet van weerhield om opnieuw dergelijke handelingen te stellen (CGVS1, p. 16; CGVS2, p. 11). Nergens uit uw verdere verklaringen blijkt enige spijt voor de schade die u hebt aangebracht aan derden, hetgeen wijst op een absoluut gebrek aan schuldinzicht."

5.3.3. In het verzoekschrift betwist verzoeker zijn individuele verantwoordelijkheid. Hij hekelt het feit dat hij minderjarig was ten tijde van de feiten (namelijk 14 en 15 jaar) en dat een minderjarige, jonger dan 16 jaar, nooit een 'misdrijf' in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet kan plegen gezien hij nooit kan worden berecht door de strafrechter, maar enkel aangepaste maatregelen of sancties kunnen worden opgelegd en enkel jeugddelicten kan plegen. Verzoeker meent dat hij niet strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gesteld voor feiten gepleegd onder de leeftijd van 16 jaar en dat men onder deze leeftijd nooit de 'leeftijd des ondersheids' kan hebben. Vervolgens is verzoeker van oordeel dat het vereist is dat een misdrijf door een zware straf kan worden bestraft opdat er sprake zou zijn van een 'ernstig' misdrijf, en dit niet mogelijk is gezien verzoeker nooit strafrechtelijk vervolgd kan worden voor de feiten dewelke hij als minderjarige heeft gepleegd in Afghanistan. Verder betwist verzoeker dat hij over voldoende maturiteit en capaciteit beschikte om strafrechtelijk bekwaam te worden geacht.

5.3.4. De commissaris-generaal repliceert hieromtrent op pertinente wijze het volgende in haar verweernota: "Wanneer het vaststaat dat er sprake is van een ernstig (niet-politiek) misdrijf gepleegd buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten, moet er worden onderzocht of er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker individuele verantwoordelijkheid draagt voor het plegen van dit misdrijf (EASO Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive, tweede editie (2020), p.100-112). De individuele verantwoordelijkheid moet zowel aan de hand van objectieve criteria (feitelijk gedag) als aan de hand van subjectieve criteria (besef en opzet) worden vastgesteld (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 96). Er moet dus in eerste instantie worden vastgesteld dat verzoeker concreet was betrokken bij een ernstig misdrijf (actus reus; materieel element), hetzij als fysieke pleger, hetzij omdat hij heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan een ernstig misdrijf. Daarnaast moet blijken dat de verzoeker de criminele feiten intentioneel, bewust en met kennis heeft gepleegd (mens rea; moreel element), dit is wetens en willens. Bijkomend moet er in het geval van misdrijven gepleegd door minderjarigen worden aangetoond dat verzoeker op het moment van de feiten de leeftijd van criminele aansprakelijkheid had én moet er in de beoordeling rekening worden gehouden met de maturiteit van de minderjarige ten tijde van de feiten, namelijk of verzoeker het mentale vermogen had om verantwoordelijk te worden geacht voor het misdrijf in kwestie. Hoe jonger de minderjarige, hoe groter het vermoeden dat zulk verstandelijk vermogen niet aanwezig was ten tijde van de feiten.

Wat betreft het materieel element verwijst verweerder naar de vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker meermaals bevestigde dat hij zelf de feiten heeft gepleegd en uitdrukkelijk

vaststelde dat hij zijn jongere zus heeft verkracht (bestreden beslissing p.3). [Verweerder] merkt verder op dat verzoeker dit element, namelijk het plegen van deze feiten, niet betwist in zijn [verzoekschrift]. Het materieel element staat aldus vast.

Vervolgens blijkt uit alle elementen uit het administratief dossier duidelijk dat verzoeker de feiten intentioneel, bewust en met kennis heeft gepleegd, en hij over de maturiteit beschikte om verantwoordelijk te worden geacht voor zijn daden (moreel element). Uit het geheel van verzoeker zijn verklaringen blijkt dat hij steeds intentioneel en met kennis van zaken handelde. Verweerder verwijst hier opnieuw naar de vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker op de hoogte was van de niet-toelaatbaarheid van deze feiten, omdat hij zelf vreesde dat zijn handelingen aan het licht zouden komen. Ook blijkt uit zijn verklaringen dat hij telkens na het plegen van de daden gevoelens had van spijt, en hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker weldegelijk wist dat zijn handelingen fout waren had, maar hij desondanks bleef voortdoen.

Ondanks verzoeker zijn jonge leeftijd op het moment van het stellen van deze handelingen, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoeker voldoende maturiteit en verstandelijk vermogen had en schuldbequaam kan worden geacht. In de bestreden beslissing wordt toegelicht dat verzoeker zelf verklaarde dat hij uit een normaal gezin kwam, hij altijd naar school is geweest en tevens werd gewaarschuwd door familieleden voor de gevaren van seksuele driften (NPO 1, p. 7; NPO 2, p. 7, 10, 11). Door in het verzoekschrift opnieuw louter te volharden dat hij niet over voldoende maturiteit beschikte ten tijde van de feiten, slaagt verzoeker er, met deze vaag geformuleerde stelling, niet in de pertinente motivering in de bestreden beslissing inzake zijn maturiteit, zijn mentale capaciteit en zijn kennis en begrip van de algemene situatie te weerleggen.

Wat betreft de (minimum)leeftijd voor strafrechtelijke aansprakelijkheid, werd er gekeken naar de wettelijke bepalingen in het Belgisch recht – zowel op federaal als gemeenschapsrecht – en werd hieruit geconcludeerd dat verzoekers leeftijd op het moment van de weerhouden feiten (i.e. 15 jaar oud) een uitsluiting niet a priori verhindert. Verweerder herinnert er verder aan dat het Belgisch strafrecht geen minimumleeftijd kent voor strafrechtelijke aansprakelijkheid. Het feit dat iemand onder de leeftijd van 16 jaar niet uit handen kan worden gegeven en door de strafrechter kan worden berecht, heeft niet tot gevolg dat een persoon jonger dan de leeftijd van 16 jaar niet de leeftijd van strafrechtelijke aansprakelijkheid kan hebben. Uit het arrest nr. 239 574 van 11 augustus 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat een verzoeker weldegelijk kan worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omwille van uitsluitbare handelingen die hij heeft gepleegd toen hij jonger was dan 16 jaar. In dit arrest werd tevens benadrukt dat, meer dan de loutere leeftijd, de factor maturiteit van belang is bij de inschatting van de mate waarin verzoekers handelen uitingen waren van een vrije wil (paragraaf 2.8.3., p.30). Waar verzoeker zich verder beroept op argumenten die hun oorsprong vinden in bepalingen in het Belgische strafrecht, antwoordt verweerder dat nationale strafrechtelijke concepten nuttig kunnen zijn bij de toepassing van uitsluitingsbepalingen, maar tegelijk benadrukt verweerder dat het strafrecht fundamenteel verschilt van het asielrecht. Hoewel ze bepaalde parallellen vertonen en elkaar soms kunnen kruisen, zijn het twee afzonderlijke rechtsgebieden: ze hebben verschillende doelstellingen en een verschillende rechtsgrondslag (EASO, Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes, december 2021, hoofdstuk II, afdeling C en bijlage B).

Verder merkt verweerder op dat verzoeker niet aantoont dat er verschoningsgronden voor deze feiten in zijn hoofde kunnen worden weerhouden. Zo wordt in de bestreden beslissing reeds terecht gesteld dat onhoudbare seksuele driften geen verschoning vormen voor het begaan van deze ernstige feiten en toont verzoeker niet aan dat hij ten tijde van de feiten niet toerekeningsvatbaar was omwille van een geestestoestand. Door in zijn verzoekschrift opnieuw te verwijzen naar de bewering dat hij geen controle had over zijn daden omdat hij niemand had om daarover te praten of nooit seksuele voorlichting had gekregen, slaagt verzoeker er niet in om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen.

Uit bovenstaande bevindingen blijkt aldus duidelijk dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker individuele verantwoordelijkheid draagt voor het herhaaldelijk aanranden van zijn tante en het herhaaldelijk verkrachten van zijn minderjarige, jongere zus.”

De Raad treedt het voormelde verweer integraal bij.

De Raad is er zich van bewust dat de uitsluitingsclausule een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Blijkens de bestreden beslissing werd terdege rekening gehouden met verzoekers leeftijd en maturiteit, en dit bij de bepaling van de uitsluitbare handelingen en de evaluatie van de individuele verantwoordelijkheid en de aangehaalde verschoningsgronden. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift voornamelijk beperkt tot een algemene, theoretische uiteenzetting zonder hierbij aan de hand van pertinente en concrete argumenten een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Daar in het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene rekening gehouden wordt met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, dient geen afzonderlijke evenredigheids- of

proportionaliteitstoetsing te worden gemaakt wanneer geoordeeld wordt dat de artikelen 55/2 en 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, punt 109; EASO, “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive*”, tweede editie (2020), p. 117-119 ‘*expiation*’). Dat verzoeker in juli 2021 in België is aangekomen, hier sindsdien ononderbroken heeft verbleven, volledig ingeburgerd is, een vaste job en stabiele huisvesting heeft en ter staving hiervan bij zijn aanvullende nota aanbevelingsbrieven van zijn werkgever en collega’s voegt, is aldus niet relevant in het kader van huidige beoordeling en doet op geen enkele wijze afbreuk aan zijn individuele verantwoordelijkheid in dezen.

5.4. Niet-politiek misdrijf

5.4.1. Enkel niet-politieke ernstige misdrijven kunnen aanleiding geven tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 12, lid 2, sub b) van de Kwalificatierichtlijn. Zuiver politieke misdrijven, zoals verraad, spionage of lidmaatschap van een verboden politieke partij, vallen aldus buiten het toepassingsgebied van deze uitsluitingsgrond. Ook bepaalde gemeenrechtelijke misdrijven kunnen vanuit een politieke motivatie worden gepleegd. Echter bepaalt artikel 12, lid 2, sub b) van de Kwalificatierichtlijn dat bijzonder wrede handelingen, zelfs indien zij met een vermeend politiek oogmerk worden uitgevoerd, als ernstige niet-politieke misdrijven kunnen worden aangemerkt. Overeenkomstig de ‘predominance test’ van EASO dient een bepaalde handeling, opdat zij als niet-politiek misdrijf kan worden beschouwd, een overwegend niet-politieke motivatie te hebben of disproportioneel te zijn aan het beweerde politieke doel. Aldus dient een daad die duidelijk buiten verhouding staat tot een politieke doelstelling, bijvoorbeeld omdat zij onnodig leed veroorzaakt, als niet-politiek te worden beschouwd. In lijn hiermee oordeelde het Hof van Justitie “*dat terroristische daden, die worden gekenmerkt door geweld tegen de burgerbevolking, ook al worden zij met een beweerd politiek oogmerk gesteld, als ernstige, niet-politieke misdrijven (...) moeten worden aangemerkt.*” (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C57/09 en C-101/09, *B. en D.*, punt 81) (EASO, *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, p. 19).

5.4.2. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij de voormelde feiten van herhaaldelijke verkrachting van zijn minderjarige zus niet met een politiek oogmerk heeft gepleegd maar dat zij louter gericht was op het bevredigen van zijn seksuele lusten. Het niet-politiek karakter van dit misdrijf wordt niet betwist.

5.5. Buiten het land van toevlucht

5.5.1. Een uitsluiting van de vluchtelingenstatus op grond van een ernstig niet-politiek misdrijf vereist dat het misdrijf in kwestie buiten het land van toevlucht werd gepleegd. Dit betekent niet noodzakelijk dat het misdrijf moet zijn gepleegd in het land van herkomst van de betrokken verzoeker. Ook misdrijven die werden gepleegd in derde landen, bijvoorbeeld landen die werden doorkruist om het land van toevlucht te bereiken, of in andere lidstaten vallen onder het geografische toepassingsgebied van artikel 12, lid 2, sub b) van de Kwalificatierichtlijn (EASO, *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, p. 20).

5.5.2. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de feiten zich hebben voorgedaan in Pakistan (NPO CGVS2, p. 12). Dat de herhaaldelijke verkrachting van zijn minderjarige zus heeft plaatsgevonden buiten het land van toevlucht, zijnde België, wordt niet betwist.

5.6. Voordat hij tot dit land als vluchteling werd toegelaten

5.6.1. De Kwalificatierichtlijn beperkt het temporele toepassingsgebied van de uitsluitingsgrond voorzien in artikel 12, lid 2, sub b) door te bepalen dat het misdrijf moet zijn begaan vooraleer de betrokken verzoeker tot het land van toevlucht als vluchteling is toegelaten, waarbij gespecificeerd wordt: “*dat wil zeggen de afgifte van een verblijfstitel op grond van de toekenning van de vluchtelingenstatus*”. Deze verduidelijking van wat moet worden verstaan onder de vereiste dat het misdrijf door de verzoeker werd gepleegd vooraleer hij tot het land van toevlucht als vluchteling werd toegelaten betreft een toevoeging in de Kwalificatierichtlijn die niet werd opgenomen in het Vluchtelingenverdrag. Het UNHCR wijst er in zijn richtlijnen inzake de toepassing van de uitsluitingsgrond van artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag op dat ‘toelating’ in de zin van deze uitsluitingsgrond betrekking heeft op “*loutere fysieke aanwezigheid in het land van toevlucht*” (zie *UNHCR Guidelines on International Protection No. 5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees (HCR/GIP/03/05)*, 4 september 2003, par. 41).

5.6.2. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de feiten zich hebben voorgedaan in Pakistan (NPO CGVS2, p. 12). Dat de herhaaldelijke verkrachting van zijn minderjarige zus voorafging aan verzoekers komst naar België in 2021 wordt niet betwist.

5.7. Het geheel van wat voorafgaat in acht genomen, besluit de Raad dat voldaan is aan de constitutieve elementen van artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag, met name dat in verzoekers geval ernstige redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij een misdrijf heeft gepleegd dat ernstig en niet-politiek van aard is, dat plaatsvond voordat verzoeker tot het land van toevlucht als vluchteling is toegelaten, en waarvoor hij individuele verantwoordelijkheid draagt.

Aldus heeft de commissaris-generaal in casu terecht geoordeeld dat verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus, alsook, overeenkomstig artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet, van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.8. De door verzoeker bij het CGVS neergelegde documenten werpen geen ander licht op bovenstaande beoordeling. Deze documenten staven hoogstens zijn identiteit en die van zijn gezin, hetgeen in casu niet wordt betwist.

5.9. Waar verzoeker in het verzoekschrift hekelt dat de formele motiveringsplicht werd geschonden omdat niet eerst werd onderzocht of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, sluit de Raad zich integraal aan bij het verweer van de commissaris-generaal in haar verweernota:

“Verweerder antwoordt dat gelet op de ernstige redenen om aan te nemen dat de uitsluitingsclausule op verzoeker van toepassing is, er geen verplichting is om uitspraak te doen over het bestaan in verzoekers hoofde van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In tegenstelling tot wat verzoeker aanhaalt verplichten artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van internationale bescherming. Er dient dan ook niet te worden nagegaan of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming (RvS, 3 december 2020, nr. 249.122).

Verweerder herinnert eraan de zeer duidelijke bewoordingen van artikel 1F van de Vluchtelingenconventie waaruit blijkt dat “de bepalingen van dit Verdrag niet van toepassing zijn op een persoon voor wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen” dat hij één van de onder a) en b) genoemde misdrijven zou hebben gepleegd. Het hele verdrag, waaronder ook artikel 1 A, § 2 die betrekking heeft op insluiting, is dus niet van toepassing op verzoeker (zie ook CCE 23 april 2020, nr. 235 540 (3 rechters), punt 5.8).

De bestreden beslissing geeft terecht aan dat, gelet op het bestaan van ernstige redenen om te veronderstellen dat verzoeker een ernstig niet-politiek misdrijf heeft gepleegd buiten het land van opvang alvorens tot dit land te zijn toegelaten als vluchteling, er geen reden is om uitspraak te doen over de vraag of verzoeker binnen de insluitingsvoorwaarden van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt daar de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1F(b) van deze Conventie op hem van toepassing is. De toepassing in de bestreden beslissing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1F(b) is dan ook geenszins een impliciete erkenning door de Commissaris generaal dat verzoeker zou voldoen aan de insluitingsvoorwaarden van artikel 1D.

Voorts verwijst verweerder naar het arrest van de Raad van State van 3 december 2020 met nr. 249.122. In dit arrest bevestigde de Raad van State dat de relevante bepalingen – artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, de artikelen 12 en 17 van de Kwalificatierichtlijn, de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet – niet opleggen dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan vooraleer te besluiten tot de uitsluiting ervan (arrest RvS, p.18: “Contrairement à ce qu’affirme la requérante, les dispositions précitées n’imposent pas de vérifier les conditions d’inclusion de la protection internationale avant de conclure à l’exclusion du bénéficiaire de cette protection. Si, tenant compte de toutes les circonstances propres à l’espèce, il y a des « raisons sérieuses » de penser que les clauses d’exclusion trouvent à s’appliquer, il n’y a aucun sens à vérifier si la personne concernée remplit, par ailleurs, les critères d’inclusion de la protection internationale alors qu’elle doit en être exclue.”).

De uitsluiting op grond van artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie is dus, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, enkel en alleen afhankelijk van het bestaan van ernstige redenen om te veronderstellen dat de verzoeker om internationale bescherming een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten. Het feit dat een verzoeker voldoet aan de criteria van de vluchtelingenstatus of het zich ervan vergewissen dat hij hieraan voldoet, is geen voorwaarde om de verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingenstatus.”

5.10. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit de toepassing van artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, namelijk dat wanneer de commissaris-generaal een verzoeker uitsluit van de vluchtelingenstatus hij in het kader van zijn beslissing een advies verstrekt over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu is de commissaris-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, wordt in het kader van huidig beroep enkel uitspraak gedaan over de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en niet over een terugkeerbeslissing of

verwijdering. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt.

5.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

V. HOEFNAGELS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS